

■ Навіны

Спаборніцтва будучых паштальёнаў

У Мінску прайшоў VIII конкурс прафесійнага майстэрства сярод навучэнцаў па спецыяльнасці «Паштовая сувязь». Восем камандаў з усёй краіны спаборнічалі за званне найлепшай.

У першы дзень журы правярала тэарэтычныя веды і практычныя навыкі будучых работнікаў сувязі. Канкурсантам трэба было адказаць на пытанні па спецыяльнасці і выканаць некалькі паштовых аперацый. Напрыклад, апрацаваць уваходную пісьмовую карэспандэнцыю, прыняць заказное пісьмо з паведамленнем аб уручэнні і пісьмо з аб'яўленай вартасцю. На другі дзень навучэнцы ўдзельнічалі ў віктарыне і паказвалі візітоўкі камандаў і дамашняе заданне, прысвечанае Году малой радзімы. Акрамя гэтага, журы ацэньвала фірмавы стыль касцюмаў.

У выніку трэцяе месца заняла каманда Брэсцкага дзяржаўнага каледжа сувязі, другое — навучэнцы Мінскага дзяржаўнага каледжа сферы абслугоўвання. Першымі сталі студэнты Віцебскага філіяла Беларускай дзяржаўнай акадэміі сувязі — Кацярына Аржаноўская, Уладзімір Карпаў і Кацярына Собалева. У наступным годзе менавіта Віцебск будзе прымаць конкурс прафесійнага майстэрства.

Чый мост найлепшы?

3 9 мая да 9 верасня праходзіць конкурс на найлепшую марку, выпушчаную па праграме «Еўропа». Яго праводзіць Асацыяцыя дзяржаўных паштовых аператараў Еўропы (PostEurop). Тэма гэтага года — «Масты».

На конкурсе прадстаўлена і марка, выдадзеная Міністэрствам сувязі і інфарматызацыі Беларусі. На ёй — выява моста да Вострава Мужнасці і Жалю на рацэ Свіслач.

Прагаласаваць за нашу марку можа любы ахвотны. Для гэтага неабходна зайсці на сайт www.posteurop.org/europa2018, запоўніць кароткую анкету і аддаць свой голас за айчынную паштовую мініяцюру.

Вестачкі малой радзіме

Белпошта правяла для школьнікаў серыю майстар-класаў па вырабе паштоўкі «Малая радзіма». У канцы мая работнікі прадпрыемства пабывалі ў гімназіях №№ 37, 38 і 74. Другакласнікам і трэцякласнікам расказалі пра некаторыя прыёмы паэтапнага стварэння выявы. Дзеці намалювалі сваю маленькую радзіму і падпісалі паштоўкі родным і блізкім. Гэтыя вестачкі пошта даставіць адрасатам бясплатна.

Падчас майстар-класаў дзеці паказвалі свае калекцыі марак і паштовак. Напрыклад, трэцякласнік 38-й гімназіі Антон Лемяшэўскі ў посткросінгу не навічок. Сярод картак, якія сабраў хлопчык, ёсць экзэмпляры з Нідэрландаў, Расіі, ЗША, Тайваня. Для Антона перапіска — гэта магчымасць замацаваць веды па англійскай мове. Яго аднакласнік Мацвей Абрашын пахваліўся вялікай калекцыяй марак — у ёй каля 300 адзінак. Такі падарунак яму зрабіў дзядуля, які ўсё жыццё захапляўся філатэліяй і не вяртаўся з падарожжаў без новых мініячюр. А Аляксей Арлоў у гэтым навучальным годзе нават абараніў навукова-даследчую работу на тэму «Паштоўкі цёплае прывітанне». Хлопчык вырашыў даведацца, наколькі папулярная паштоўка як сродак зносін сярод яго аднагодак, якія эмоцыі адчуваюць яе атрымальнікі.

Мерапрыемствы былі арганізаваны ў рамках праекта «Паштовая адукаванасць», які накіраваны на інфармаванне навучэнцаў аб паслугах пошты, посткросінгу, правільным адрасаванні ў гульнявой форме.

Прыклад для іншых

У Магілёве назвалі прадпрыемствы, якія будуць занесены на абласную Дошку гонару па выніках работы за 2017 год. Сярод арганізацый, што дасягнулі найлепшых паказчыкаў у сваёй дзейнасці, — Магілёўскі філіял Белпошты.

Падчас уручэння пасведчання старшыня Магілёўскага аблвыканкама Уладзімір Даманеўскі адзначыў, што поспехі пераможцаў — прыклад для ўсіх астатніх. «Гэта людзі, якія аддаюць краіне свае веды, уменні і любоў», — падагульніў ён.

Дарэчы, на Гомельшчыне на Дошку гонару як найлепшы паштовы аб'ект занесены Рагачоўскі раённы вузел сувязі, а на Брэстчыне — Лунінецкі.

Наталля ЛУБНЕЎСКАЯ

АДЗІН ЗА ПЯЦЯРЫХ

Колькі вёсак за дзень можа абслужыць мотадастаўка?

Звычайна паштальёны абходзяць маршрут пешшу ці аб'язджаюць на веласіпедзе. Але ў сельскай мясцовасці куды зручней перасоўвацца на машыне: па-першае, адзін работнік можа ахапіць больш населеных пунктаў, па-другое, прасцей дастаўляць тавары (усё ж такі багажнік аўто змяшчае больш, чым сумка). Менавіта таму пошта развівае мотадастаўку. Напрыклад, у Лагойскім раёне такі від абслугоўвання працуе на трох маршрутах. Мы праехаліся разам з работнікам аддзялення Пятром САЕВІЧАМ і паглядзелі, колькі можна паспець за дзень.

Пётр Міхайлавіч — адзін са «старажылаў» Лагойскай пошты. Працуе тут з 1992 года. Спачатку быў проста кіроўцам, а апошнія сем гадоў — кіроўцам-паштальёнам. Прызнаецца, што адразу было крыху складана навучыцца распісваць газеты, а астатнія абавязкі лёгка асвоіў.

Прафесію мужчына выбраў па прыкладзе бацькі.

— Ён у саўгасе працаваў кіроўцам, — расказвае суразмоўнік. — Я з трох гадоў з ім ездзіў. Садка ж у вёсцы не было, бацька і браў мяне з сабой у машыну. Там і пспіш, і паабедает. У дарозе ўсё было смачна: сухарыкі, хлеб з салам. Так і прывучыўся. Брат мой таксама кіроўцам стаў — можна сказаць, дынастыя.

Ларыса ПАЎЛАВА з вёскі Зялёны Сад аплачвае праз пошту «камуналку» і заказвае пральны парашок.

Сам Пётр Саевіч пасля арміі шэсць гадоў працаваў у Мінску ў аўтобусным парку. Потым уладкаваўся ў будаўнічую арганізацыю. Але калі зрабілі аперацыю на руцэ і забаранілі падымаць цяжкасці, перавёўся на пошту. Чаму прамяняў сталіцу на райцэнтр? У Мінску тады не было перспектывы пабудаваць кватэру, давалі толькі месца ў інтэрнаце. Пятра Міхайлавіча, які якраз ажаніўся, такі варыянт не задавальняў — з дзецьмі будзе цесна. Вось і купіў дом у Лагойску. Тым больш што гэтыя мясціны для яго родныя: мужчына родам з вёскі Прудзішча Лагойскага раёна.

Службовае «пежо» ўжо загрузана — час адпраўляцца на маршрут. Сёння гэта 26 вёсак, дзе трэба раскідаць газеты, перадаць некалькі лістоў і пасылку. Плюс яшчэ сабраць у Лагойску лісты са скрыняў і ў двух банках прыняць дакументацыю. Усяго — 133 кіламетры. У некаторыя дні, калі трэба заехаць у аддаленыя населеныя пункты, кіламетраж можа дасягаць і 160—170. Раней, каб ахапіць гэты ўчастак, патрэбна было пяць-шэсць «пешых» паштальёнаў, а цяпер спраў-

У некаторыя вёскі заязджае дзеля адной газеты.

ляецца адзін на аўто. За тым, каб кіроўца не адхіляўся ад маршруту і не прапусціў ніводнага адрасата, сочыць сістэма навігацыі.

У дарозе любемся прыродай навокал. І крыху зайздросцім паштальёну: такое хараство бачыць штодзень!

— Лагойшчына — прыгожыя мясціны, — пагаджаецца з намі загарэлы Пётр Міхайлавіч. — А на маім папярэднім маршруце, дзе вёскі Алешнікі, Моладзі, яшчэ лепш: адны ўзгоркі. Там, дарэчы, самыя грыбныя мясціны. Калі сезон пачынаецца, не праехаць. Машын мора, усе з'езды на абодвух баках дарогі заняты.

Мужчына заўважае: кожная пара года цікавая пасвойму. «Узімку едзеш, глянеш на ўзбочыну — след на снезе: нехта са звяроў прайшоў уночы». У слядах Пётр Міхайлавіч разбіраецца — ён паляўнічы са стажам. З лістапада і да канца студзеня прападае ў лясах. Жартуе, што палюе на ўсё, што бегае. У асноўным на зайца, а калі адкрываецца загоннае паляванне, то і на лася, кабана, казулю.

Паштальён глушыць машыну. У некаторыя вёскі, напрыклад Малінаўку, ён заязджае толькі дзеля адной газеты. Апускаем яе ў скрыню і рушым далей. Самыя напружаныя дні, па назіраннях мужчыны, — серада і субота. У гэты час выходзяць многія штотыднёвікі, таму развезці

Цукар — адзін з самых запатрабаваных тавараў на вёсцы.

прэсы трэба ўдвая больш, чым звычайна.

На панэлі аўто ляжаць маленькія паперкі, змацаваныя сашчэпкай. «Гэта шпаргалачкі з прадуктамі, — тлумачыць кіроўца. — Я папярэдне запісваю, каму якія тавары патрэбны, каб наступны раз прывезці. Звычайна просяць муку, цукар, алей, макарону,

— Пральны парашок, цукар, — пералічае жанчына. — У нас тут магазіна няма, толькі аўтакрама прыязджае.

— А на пошце некаторыя прадукты нават таннейшыя, — дадае мужчына. І ўспамінае, як на мінулым маршруце за жнівёнь дзве тоны цукру прадаў: — Яго шмат бралі на падкормку пчолам. У той мясцовасці іх многія трымаюць, па 30—40 вулляў на пасеках стаіць.

Далей едзем перадаць пару лістоў. Аднаму мужчыну — паведамленне з работы, іншаму — ад натарыуса. І зноў за руль.

— Цяпер дарога нармальная, а ўзімку і ўвосень па вёсках складана бывае праехаць, — прызнаецца кіроўца. — Калі «Хаўер» быў, да аднаго сяла два тыдні дабрацца не мог. Памятаю, калі дарогу нарэшце пачысцілі, гурбы на ўзбочынах былі вышэйшыя за машыну. Добра, бабука ў той вёсцы яшчэ раней накупіла мукі і алею. Хлеба ўжо не засталася ў яе, адны бліны ела. Радавалася майму прыезду, на ўсялякі выпадак набрала прадуктаў паболей.

Раней, каб ахапіць гэты ўчастак, патрэбна было пяць-шэсць «пешых» паштальёнаў, а цяпер спраўляецца адзін на аўто.

На рабоце Пётр Міхайлавіч з сямі раніцы да чатырох дня. А па вечарах і на выхадныя звычайна працуе на прысядзібным участку: як-ні-як 12 сотак зямлі. У мінулую нядзелю вось дзьмухаўцовы сенакос на цэлы дзень быў. Жонка паштальёна — былы дыспетчар МНС — ужо на пенсіі. «Як нарадзіў-

Пётр САЕВІЧ уручае ліст мясцовай жыхарцы.

ся ўнучак, дык яна адразу пайшла на заслужаны адпачынак», — смяецца Пётр Міхайлавіч.

Ён увогуле шмат усміхаецца. Быццам і не стамляецца за дзень за рулём.

— За столькі гадоў прывык. Ужо хутка мемуары можна пісаць: 40 гадоў дарога перад вачыма. Будзе што на пенсіі ўспомніць.

Наталля ЛУБНЕЎСКАЯ. Фота Ганны ЗАНКАВІЧ. Лагойскі раён